

El PP, kamikaze Catalunya

«Bou i Cayetana. El PP ha dimitit de Catalunya. No té res a fer. I s'immolen. Es rosteixen. Per quatre vots sanguinaris per pintar la bandera espanyola»

A veure, he vist coses que vosaltres els humans no us creuríeu mai a la vida. He vist votants del Partit Popular (PP) a Catalunya (gent gran) que no saben gairebé ni parlar castellà. El curtcircuit neuronal d'aquest país nostre no el soluciona ni un frenopàtic amb lobotomies gratuïtes electrificades: defensen, voten a qui els vol tallar la llengua, la vida. Us juro per tots els *Snoopy* rurals, assilvestrats, pagesívols que ho he vist. Els conec. Pocs, però els conec.

La Guerra Civil, als pobles, encara explica molts vots. Molts. Més dels que ens pensem. Però no tinc clar que ara votin PP. Els populars han decidit fer-se l'harakiri electoral a Catalunya. Banzai!

Suïcidi de manual de katana reconseguida i beneïda: síndrome Josep Bou. Ja sabeu, el candidat del PP a Barcelona. Els dels 2.345 cognoms catalans. El que va vestit de crema catalana i carquinyoli i mel i mató i fricandó i calçots i escudella i carn d'olla i suquet de peix i... Un home que sembla que no sap ni parlar castellà ni que anés fart de vi de cooperativa rural. Símbol material (com tants d'altres) de la socialització, la democratització, la repartició, la distribució dels friquis per tapar tots els forats de la societat.

Amb Bou, el PP externalitza el fracàs electoral. Cap popular català vol rostir el pollastre de la derrota. Bou és la subcontractació del no-res. El càsting és immillorable: una criatura estereotipadament catalana. S'ho menjarà tot. No el compra ni en Patufet després del pet, no el de la panxa del Bou, sinó el de les cisternes de ratafia ingerida com a ciutadà de ple dret, o torçut, d'una societat líquida. Bou és la primera prova que el PP aposta pel suïcidi a Catalunya. I després arriba ella.

Cayetana Álvarez de Toledo, cap de llistat per Barcelona a les eleccions espanyoles. Banzai! Suïcidi per usar Catalunya com un pilot japonès kamikaze de la Segona Guerra Mundial estavellant el seu "Zero" contra el portaavions nord-americà. Col·locada per llençar el caça electoral contra Catalunya pensant en la victòria immortal del paradís Espanya. Avió militar, disciplinat, d'acció ràpida, total: és un torpede.

Voldrà llençar-se contra la llengua, els mitjans, la Moreneta, la ratafia sense prescripció psiquiàtrica, els tubs de PVC addictes al pa amb tomata, els eucaliptus que ballen sardanes fora de les hores convingudes... El que faci falta per suïcidar-se electoralment. Bala, bomba, míssil. Intentar fer forat, per fer aigües i esgarrapar uns vots. Aquesta operació kamikaze comunica que han dimitit de Catalunya. No tenen res a fer. I s'immolen. Es rosteixen. Ho donen tot. Per quatre vots sanguinaris per pintar la bandera espanyola.

Ai, Cayetana, aquesta xiqueta. Aquesta rossa pija pseudomadrilenya d'ecos fingits dels vuitanta. Res és el que sembla. Tot és igual com és. M'agrada, especialment, el seu tuit fixat (<https://twitter.com/cayetanaAT/status/932007275744628737>) . Una foto d'un Josep Pla crepuscular amb paisatge pagesívol darrere. I la frase: "*La vie est ondoyante*". La vida és ondulant que repetia, escrivia, copiava sempre Pla, d'ell: La vida és ondulant que fa deixar fixat el filòsof Michel de Montaigne. La vida és ondulant, per això la veritat està a les patates de bossa. A les ondulants Ruffles. Això és el PP a Catalunya. Una patata de bossa. Una filosofia reduïda a una bossa buida. Al suïcidi de paperera. Però ull amb els torpedes kamikaze. A Catalunya només els queda això: morir disparant.